

Stāsts par trim kokiem

Gaidām draudzes locekļus un visus pagasta iedzīvotājus dievkalpojumos Garkalnes baznīcā:
24. decembrī
 Ziemassvētku vakara dievkalpojumi būs plkst. 18:00 un 20:00
25. decembrī - plkst. 14:00
1. janvārī - plkst. 14:00
 Katru svētdienu dievkalpojumi sākas plkst. 14:30!
 Draudzē darbojas svētdienas skola – tajā iespējams pieteikt bērnus.

Sirsnībā, Jūsu mācītājs
 Indulis Paļcs

Kādu dienu nojumē ienāca sievietē... Viņai piedzima bērns. Viņa ietina to autiņos un ielika lopu silē, kas bija izveidota no pirmā koka. Viņa būtu gribējusi atrast kādu šūpuli, bet tas nebija iespējams. Un tikai koks izjuta šī mirkļa lielumu – ka viņam tikusi dota iespēja glabāt sevi vislielāko dārgumu pasaulē...

Pēc daudziem gadiem kādi vīri iekāpa laivā, kas bija veidota no otrā koka. Viens no vīriem bija noguris un aizgāja gulēt. Jūras vidū cēlās liela vētra un kokam jau likās, ka viņš vairs nespēs izturēt tās lielos viļņus (kaut gan viņš bija stiprs un sīkst koks...). Bet vīri pamodināja guļošo, tas piecēlās un sauca: «Klus! Mierā!». Un vētra norima. Tad koks saprata, ka viņam tikusi dota iespēja vest ķēniņu Ķēniņu...

Kādu dienu arī trešo koku izvilka no viņa tumšās vietas. Viņu nesa pa pilsētas ielām, kamēr ļaudis izsmēja un zaimoja to vīru, kas viņu nesa uz saviem pleciem. Viru piesita pie koka, lai tas nomirtu – pie krusta – augstu preti debesīm, kalna galā. Un tikai tad, kad pienāca svētdiena, koks saprata, ka ir bijis tik tuvu debesīm kā neviens, jo Jēzus ir bijis piesists pie viņa.

Ikviens no kokiem saņēma to, ko bija vēlējis, taču ne tā, kā bija vēlējis. Kad mūsu dzīvē viss nenotiek tā, kā mums gribētos, to ir īpaši jāatceras: Dievam ir savas domas, savī plāni attiecībā uz mums. Līdzīgi kokiem mēs ienākam pasaulē ar lielām cerībām un sapņiem, taču bieži nākas piedzīvot vilšanos – nākas darīt to, ko nemaz nav gribējis darīt, jāsamierinās, ka tikai nelielu daļu no saviem sapņiem izdosies realizēt, jācīnās ar vientulības un bezjēdzības sajūtu. Bet – tāpat kā Kristus ienākšana šajā stāstā – arī cilvēku dzīve atgūst savu šķietami zudušo jēgu, atgūst cerību un savus sapņus, sastopot savā ceļā Kristu. Viņš ir vienīgā atbilde uz mūsu jautājumiem. Un Viņa atbilde ir mīlestības pilnā klātbūtne mūsu dzīvē...

Kristus nāk pie mums tur, kur mēs esam – pie tādiem, kādi esam. Kristus vēsts skan: uzdrošinies cerēt un sapņot, jo tavi sapņi nav zuduši! Tavi sapņi NAV ZUDUŠI! Jo Kristus nāk. Viņš piedzimst kā bērns, un pasaule vairs nekad nav tāda, kā agrāk.

Jo tā saka tas Kungs: «Es zinu, kādas man domas par jums – miera un žēlastības domas, ka es jums došu to, ko jūs cerat!» Mūsu liktenis ir atkarīgs no mūsu domām par šim Dieva domām...

Ir katram gadam laimes brīdis savs –
 Kā katram rītam sava gaišā mala.
 Miļš cilvēks atnāk, pieliecas pie auss
 Un pačūkst Tev par savu sapņu milu.
 Bet katram gadam ir savs svētvakars
 Savs sliekšanās balts, aizkura atstāt bēdu.
 Pie loga putenis tik tīru divi kar,
 Un egles apsnigušas pilnas baltu vēdu.

/P. Jurciņš/

Lai Ziemassvētki nāk prieka un mīlestības pilni, lai rūpes un nedienas pazūd baltajās sniega takās, lai panākumiem bagāts nāk Jaunais 2003. gads.

Jūsu Garkalnes pagasta padome

Ziemassvētki nāk,
 Lai tumsas kupenas
 Mēs izbrīst spētu,
 Lai saprastu –
 Vien labestība māk
 Ar sauli sirdi
 Piestarot un sētu.

/K. Apškrūma/

Lai Ziemassvētku un Jaungada brīnums sasilda katru sirdi, nes prieku, mīlestību un gaismu katrā mājā.

Novēl Ināra Reimane,
 Pensionāru padomes priekšsēdētāja

Pie Liānas un Harija Apīņiem,
 kuri audzē kazas -
 4.lpp

Ziemassvētku veciņu piedzīvojumi -
 5.lpp

«Vitrum» ražotne -
 pagasta lepnums -
 6.lpp

(Jer. 29:11)

Uz kāda paugura meža vidū auga trīs koki. Kad viņi savā starpā pārrunāja sapņus un ieceres, kādas nu katram bija, tad pirmais koks teica: «Es vēlētos reiz būt skaists dārglietu šķirsts. Mani tad glabātu zeltu un dārgas rotaslietas, mani izgreznotu ar izsmalcinātiem zīmējumiem, un ikviens cilvēks redzētu šo patieso skaistumu». Otrs koks sacīja: «Es savā laikā vēlētos būt liels un varens kuģis. Es tad vestu ķēniņus un karalienes, un aizceļotu līdz pat tālākajām pasaules malām. Un ikviens mani justos drošībā, jo es esmu sīkst un pacietīgs koks.» Visbeidzot trešais koks sacīja: «Es vēlētos izaugt par lielāko un garāko koku visā mežā. Cilvēki redzētu, kā mani zari tiecas aug-

šup – preti debesīm – un viņi priecātos, un domātu par Dievu. Es būtu lielākais un ievērojamākais koks, kāds jebkad audzis.»

Pēc daudziem gadiem, kad koki bija nepārtraukti lūguši, lai viņu sapņi un ieceres piepildās, kādi koku cirtēji nonāca līdz viņiem.

Kāds no cirtējiem pienāca pie pirmā koka un teica: «Šis nūdien ir labs un vērtīgs koks. Es to noteikti varēšu pārdot kādam galdniekam». Un sāka cirst to nost. Un koks bija laimīgs, jo zināja, ka galdnieki tūlīt no viņa izveidos skaistu dārglietu šķirstu.

Pie otrā koka cirtējs teica: «Šis izskatās garš un sīkst. To noteikti varētu nopirkt kādi kuģu būvētāji». Un otrs koks bija laimīgs, jo zināja, ka tūlīt no viņa izveidos lielu un varenu kuģi.

Kad cirtēji tuvojās trešajam kokam, tas izbijās, jo zināja – ja viņu nocirtīs, tad viņa sapņi nevarēs piepildīties. Kāds no cirtējiem teica: «No šī gan nekas prātīgs nesanāk...»

Bet es to paņēmu savām pašā vajadzībām!» – un nocirta to...

Kad pirmais koks nonāca pie galdniekiem, viņi no tā izveidoja kasti lopu barošanai. Viņu piepildīja ar ēdienu un nolika kādā nojumē. Tas nepavisam nebija tas, ko koks bija vēlējis. Otrs koks nonāca pie kuģu būvētājiem, taču tie viņu sazāģēja gabalos un izveidoja pavisam mazu zvejas laiviņu. Sapņiem par ķēniņu un karalju vizināšanu nu bija pienācis gals. Trešo koku sadalīja lielos gabalos, ielika kādā tumšā vietā un aizmirsa par to.

Vecmeistars iepazīstina skolēnus ar glezniecību

Dzimtsarakstu ziņas

Reģistrēti bērni, kas dzimuši šādos datumos:

Segale Marija – 29.10.

Berga Aivija – 19.11.

Hasana Sumaija – 14.10.

Laulājušies:

Grigorjevs Oļegs un Jarinska Karina, Ašmanis Zānis un Feldmane Evija

Informēja Elga Liepiņa,
Dzimtsarakstu nodaļas
vadītāja

Palīdzība kā apdāvināšana

Visi skolu un bērnudārzu audzēkņi uz Ziemassvētkiem no pagasta padomes saņems saldumu paciņas, pie dāvaniņām tiks arī šo iestāžu darbinieku bērni.

Vientuļajiem pensionāriem pagasta vadība kopā ar uzņēmēju Gunāru Bērtulsonu veidos un izplatīs pārtikas groziņus.

Pabalstu saņemšanas bāreņi un aizbērnībā esošie bērni, atcerēsimies arī veco ļaužu pansionātos ievietotos pagasta iedzīvotājus un bērnu namu bērnus.

(Saskaņā ar personīgās dzīves neaizskaramības principu, avīzē nedrīkstam publicēt apkures pabalstus saņēmušo iedzīvotāju vārdus – red. picbilde).

Nikolajs Karagodins decembra sākumā Garkalnes pamatskolā atklāja savu personālizstādi un no sava radošā darba izbrīvēja veselu pēcpusdienu, lai skolēnus iepazīstinātu ar profesionālās glezniecības vēsturi un pazīstamu gleznotāju likteņiem. Kā «GP Vēstīm» pamatoja direktors Laimnesis Bruģis, mākslinieka viesošanās organizēšanas nolūks bija ļaut skolniekiem neuzbāzīgā, nepiespiestā formā saskarties ar tīro, dzīvojošo mākslas straumi un tas attaisnojās.

Noskaņu virtuozs

Nikolajs Karagodins pieder Latvijas gleznotāju vecākās paaudzes redzamākajiem pārstāvjiem. Dzimis 1922. gada 20. janvārī Valmieras rajona Staiceļē. Mācījies Latvijas Mākslas akadēmijā no 1943. līdz 1949. gadam. Pirmās iemaņas guvis no pedagogiem A. Skrides, V. Purviša, vēlāk no L. Svempa, K. Ubāna, G. Eliasa. Neticēši ceļi no lat-

viešu glezniecības pamatlicējiem – J. Valtera, J. Federā. Jaunrade izvērsusies galvenokārt ainavu, kluso dabu, portretu un aktu jomā. Ir krāsu noskaņu meistars – viņa paleta ir ārkārtīgi daudzveidīga. Mīl agra rīta un vakara sauli. Daba caur viņa izjūtu prizmu atveras kā vienreizēji krāšņs zieds.

«Es milu dzīvi, saules gaismu, ziedus, un mani darbi apliecina šo mīlestību, var teikt – tā ir manas sirds valoda. Gleznojot, aizrautība un sajūsmā pavada mani. Vienmēr un katru pavasari es gaidu augļukoku ziedēšanu. Tas ir kā pasaku dārzs, kurā man tikas būt,» tā sevi raksturo pats mākslinieks.

Jau studiju gados nepārtraukti sev līdzī nēsāju piezīmju blociņu, kurā dažās minūtēs ar pāris līnijām reģistrēju to, ko biju redzējis apkārt, vācu materiālu talanta attīstīšanai, viņš atceras. Taču šis apkārtnes atspoguļojums vēl nav pilnvērtīga māksla; pēc tam no mākslinieka tiek pieprasīts ra-

dīt kaut ko neikdienišķu, lai tas skatītājam iesistu pa galvu, izsauktu viņā atzinību.

Nikolajs viedi precizē: «Ir jāpēd viens ārprāta auglis, tikai tad var radīt īstu mākslu.»

Lieli mākslinieki mirst badu?

Sanākušajiem skolniekiem viņš retoriski pavaicāja, vai var iztikt bez mākslas?, iekams sāka savu improvizēto lekciju. (Pēc neoficiālas informācijas, pie viņa mācījusies arī zīmēšanas skolotāja Anna Zabeļina – red.)

N. Karagodins ir svēti pārliecināts, ka «māksla prasa atdot visu cilvēka mūžu bez atlikuma.» Par mākslinieku var kļūt, ja piedzimst vismaz 7-to reizi, tā, ticot reinkarnācijas teorijai, izsakās gleznotājs.

«Ne no maizes vien cilvēks dzīvo», rezignēti spriež Nikolajs. Jau 1945. gadā, vēl būdams students, piedalījies republikas mēroga izstādē. Vē-

lāk viņš atteicies no salīdzinoši labi apmaksāta pasniezēja darba Poligrāfijas skolā Rīgā, kur mācījis zīmēšanu, grafiku, kaligrāfiju, gleznošanu un kompozīciju, lai stabilas dzīves vietā dotos radošās ekspedīcijās uz Kaukāzu, Krimu, Palangu. «Rikojām savas izstādes, bet pārdot tobrīd neko nevarējām,» šo faktu uzsver mākslinieks. Šobrīd daudzi viņa darbi aizceļojuši uz Stokholmu, Varšavu, Kannām, Ņujorku un Japānu, kā arī Argentīnu, Austriju, Holandi, jo agrāk tika pārdoti caur Maskavas mākslas fondu – par valūtu, autoram par tiem atmetot koka rubļus. Tā kā nav stājies PSKP, ilgu laiku nav laists aiz dzelzs priekškara, kaut viņu ielūdza Japānas kultūras ministrs.

Ir *fensmekeri*, mākslas cienītāji, kas paši neglezno, bet izvēlas no visa to labāko, stāsta mākslinieks. No viņu naudas kaut kas atlec tikai pašiem slavenākajiem, pieprasītākajiem (piemēram, tādiem valdošās elites galma māksliniekiem kā Miervaldis Polis).

Ir izņēmumi – Dali, Pikaso, Rafāēls un vēl daži, bet lielākā daļa spilgtu personību glezniecības vēsturē visu mūžu kavušies ar trūkumu vai burtiski miruši badā, tāpēc šajā materiālistiskajā laikmetā reti kurš izvēlētos savu karjeru saistīt ar mākslu, uz to skolnieku uzmanību vērsa gleznotājs.

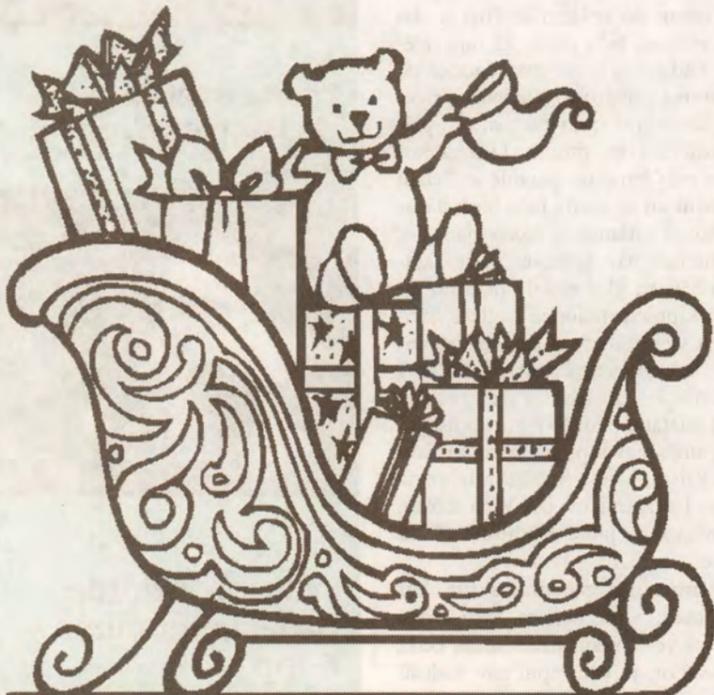
«Mākslinieks dzīvo kā putns – no gadījuma līdz gadījumam, kā kuram laimējas.»

Kaut Garkalnes skolas pedagogu kolektīvs nolēmis iegādāties kādas no mazās formas gleznām, ko Karagodins izstādījis vispārējai apskatei, arī citiem pagasta iedzīvotājiem un skolnieku vecākiem pirmām kārtām būtu vērts apskatīt mākslinieka ekspozīciju, jo paredzams, ka viņa gleznām cenas tikai ies uz augšu.

(Katram gadījumam pievienošu mākslinieka telefona numuru, ja vēliesieties ar viņu vienoties par kādas gleznas pirksanu – m. (7) 524959.)

Lai Ziemassvētku gaisma piestaro tumšās ielas un uz katra mājas pakša apsēstas kāds labais gariņš, bet Jaunajā gadā katram Jūsu ģimenes pieaugušajam pieliptu kaut kas no bērnu ticības brīnumiem un atvērtības labajam!

Novēl uzņēmējs Gunārs Bērtulsons
(SIA «Silkalni» īpašnieks) Bukultos

Priecīgus, naudīgus un labestības apvītus svētkus! Novēl uzņēmējs VALDIS TOMSONS Garkalnē un aicina izmantot pastāvīgā pircēja atlaizu kartes, gādājot sev cienastu viņa veikalos.

Integrācijas diena Garkalnes skolā

Sindija Martinova, «RAA»,
Arvīds Deģis

29. novembrī Garkalnes skolā bija pulcējušies skolēni, skolotāji, skolas vadība, vecāki, Garkalnes pagasta priekšsēdētājs Kārlis Cīrulis, Izglītības inspekcijas valsts inspektors Māris Lapiņš un kaimiņu pašvaldību pārstāvji, kas interesējās par skolas projektu – «Atvērtā skola», tas ir, demokrātisku un bilingvālu mācību programmu – izveidi.

Viss sākās ar skolas vokālā ansambļa un teātra pulciņa dalībnieku apsveikumu konferences dalībniekiem. Pēc tam skolas direktors Laimnesis Bruģis, runājot par jaunās izglītības sistēmu, teica: «Skolēni un arī viņu vecāki nespēj pierast pie paradigmas maiņas – no mācīšanas uz mācīšanos.» Tas nozīmē, ka skolēnam tagad ir daudz kas jāapgūst pašam, skolotājs vairs nebaros ar karoti, pie kā līdz šim bijām pieraduši. Mācību pārzine Inese Muižniece uzsvera, ka ir daudz skolēnu, kuri jau tagad izmanto dau-

dzējādu uzziņu literatūru, kas nebūt nav latviešu valodā. «Tā kā esam divplūsmas skola, kurā priekšmeti notiek latviešu un krievu valodā, iespējams, ka nākotnē daudzi priekšmeti tiks pasniegti arī angļu valodā,» teikto ilustrēja I. Muižniece.

Lai gan kāda klātesošā mamma protestēja pret to, ka krievvalodīgs bērns nevar matemātiku, fiziku vai ķīmiju apgūt latviešu valodā, jo tajā ir specifiski termini, kurus ir grūti saprast, izglītības profesionāļi centās pierādīt pretējo, jo savulaik viņi daudz ko mācījušies krievu valodā.

Arī skolēnu līdzpārvaldes priekšsēdētājs Leonīds Deineko ir krievvalodīgs skolēns un arī viņam ir problēmas ar dažiem latviešu valodas vārdiem, tomēr viņš atzina: mācīties latviski tomēr ir labāk. L. Deineko salīdzināja integrāciju (sadarbību starp dažādu nāciju pārstāvjiem) ar «tikpat dabīgu lietu, kā iemācīties staigāt vai braukt ar divriteni». (Šajā sakarā līdzpārvalde bija rīkojusi sadraudzības pasākumu – «Nakts pārvaldi», kad skolēnu līderi no citām skolām atbraukuši uz Garkalnes skolu, lai nakts pasākumā vienotos par labāko veidu, kā ieviest demokrātiju skolās. Tajā bijušas iekļautas radošās aktivitātes, mūzika, dejojšana. Kārtības rullis no teicis, ka nedrīkst ļaut otram aiz-

midt.) Kārlis Cīrulis savā uzrunā pieskārs sāpīgai tēmai, ka mūsu sabiedrība faktiski ir sadalījusies divās daļās – nabagos un naudīgajos, starp kurām grūti izveidot integrācijas tiltu. Cīruļaprāt, Carnikavas un Gaismas internātskolas materiālā ziņā ir visstabilākās Rīgas rajonā, arī pedagogu kvalitātes ziņā, tur bērni tiek sagatavoti reālajai dzīvei. «Bērniem jāļauj pašiem nopelnīt savas brīvpusdienas un skolas naudu, lai jūtas kaut ko padarījuši,» uzskata K. Cīrulis.

Izglītības inspekcijas valsts inspektors Māris Lapiņš pauda pārliecību, ka «demokrātija nāk lēnu, tā jāmacās.» Jo – 12 gadu laikā joprojām nav adekvātas latviešu (valsts) valodas zināšanas. Biznesā integrācija nav vajadzīga, mums jāpierod pie naudas attiecībām. Ārpuskļauš nodarbībās bērni saprotas labi, – tādas ir Lapiņa atziņas. Skolai tika pasniegts atzinības raksts par darbu bilingvālās izglītības attīstībā, M. Lapiņam piebilstot, ka «atzinības raksts gan ir vēl ar vecā izglītības ministra Kārļa Greiškalna parakstu, bet tas dokumenta svarīgumu nemaina, jo arī tagad taču Kārlis (Šadurskis) ir pie varas».

Konferenci noslēdza Valda Atāla un Eināra Kviļa dzeja un mūzika no programmas «Rudens savā ligzdā».

Psihologa padoms

CENTRS, KUR UZKLAUSA IKVIENU

Agnese Kleina,
speciāli «GP Vēstīm»

Vecrīgas nomalē Kungu ielā 34 atrodas kāds nams, kura sliekšni pārkāpjot, degunā iesitas svaigas zupas smarža. Šķiet, šī ēka vairāk kā jēbkura cita tās apkārtnē slēpj stāstus par cilvēku pārdzīvojumiem un nelaimēm. Bez bērnu tiesību speciālistiem un dažādiem ļaudīm, kuri strādā, lai līdzilvēkiem palīdzētu orientēties dzīves likločos, šeit savu mītnes vietu atradis arī krīzes centrs «Skalbes».

Uz klātienes konsultācijām vairāk nākot sievietes. Aiga uzskata, ka tas tā esot gan sabiedrības, gan pašas sievietes uzskata dēļ par sevi kā vājāko dzimumu. Virietim sabiedrība uzspiež stereotipu, ka nedrīkst raudāt, izrādīt savu vājumu. Turpretī uz uzticības telefonu vienādi zvanot abi dzimumi.

«Uz konsultāciju cilvēkam atnākt ir ļoti grūti. Tieši piezvanīt, atnākt, te apsēsties un tad svešam cilvēkam atklāt savu problēmu,» iztirzā Aiga.

Teorētiski krīze esot pārejoša. Pamatā tam vajagot 4 – 8 nedēļas. Pēc tam cilvēks it kā pats «izlec» no krīzes ārā, kas notiekot ļoti reti, vai ejot bojā – izdarot pašnāvību. Tās nedēļas esot ārkārtīgi svarīgas, kad cilvēks uz centru nāk 5 līdz 7 reizes un mēģina ar savu problēmu cīnīties. «Cilvēks krīzes situācijā ir kā vārošs katliņš ar nospriegotu vāciņu – viss viņā mutuļo, bet uz āru netiek,» to raksturo Aiga.

Cilvēkam šādā situācijā galvenokārt palīdz tieši tas, ka viņš var brīvi izrunāties. Jo ir situācijas, kad risinājuma nav, piemēram, tuvinieks ir aizgājis un atpakaļ viņu vairs nedabūt.

«Mūsu sabiedrība, mierinot otru, radusi teikt «neraudi, neraudi, būs jau labi!». Tas ir, mierinot raudošu cilvēku, mēs patiesībā mierinām tikai sevi un nevienu citu, jo ir diezgan grūti noraudzīties, kā cilvēks raud un pārdzīvo. Bet nedrīkstam sevi iekšā paturēt asaras.»

Krīze ir dabīgs process, no kura nevar izbēgt, tāpēc būtu jāzina, ka cilvēks pats sev mēģina ko līdzēt, tiklīdz sāk justies slikti. Regulāras ēdienreizes un miegs, kāds ikdienišķs prieciņš – tas viss var atvairīt depresiju.

Aiga tāpat uzsver, ka centrā neviens nepateiks īsto recepti, kā rīkoties krīzes nomāktajam cilvēkam. «Ļauj viņam mierīgi izrunāties. Cilvēki nesaprašanā pat dusmojas – kā, tagad neviens nepateiks risinājumu?»

Jo – neviens psihologs vai psihoterapeits, kaut arī piedzīvojis visas pasaules bēdas, nespēs ieteikt to, kas tieši atnākušajam ar viņa dzīves pieredzi var atrisināt problēmu jūklī. Galvenais ir pakāpeniski, ar vēsu prātu domājot līdz, apsvērt, ko pats varētu darīt situācijas labā.»

par to, kā vispār noris krīze. Esam runājuši arī par vardarbību ģimenē. Šajā jautājumā pašvaldību un valsts policija šobrīd ir apmācīta. Palīdzam profesionāliem justies drošāk viņu darbā.»

Tāpat saņemts arī «Vispasaules kritisko negadījumu un katastrofu novēršanas asociācijas» sertifikāts, kas apliecina, ka centra ļaudis ir spējīgi sniegt psiholoģisko palīdzību gan dabas stihijās, gan teroristu uzbrukumos cietušajiem.

Pat nozagta somiņa rada depresiju

Aiga stāsta, ka vairāk apmeklētāji uz centru parasti nāk tieši rudenī un agrī pavasarī, jo tas esot depresīvs laiks. Izrādās, krīzes raksturīgākā īpašība – tā varot atgādīties jēbkuram. Ir dažāda veida attīstības krīzes – pubertātes vecuma, brieduma gadu, no kurām nevar izbēgt gandrīz neviens, un pārējās, kuras saistītas ar dzīves notikumiem, piemēram, tuva cilvēka nāve, neveiksme darbā, alkoholisms u.c. «Pat atgadījums, kad cilvēkam izrauj somiņu no rokām vai piekauj, var izraisīt milzīgus iekšējus pārdzīvojumus. Jāatzīmē, ka dažādi sīkaki starpgadījumi un negācijas krājas un visbeidzot kā milzu sniega bumba sāk velties no kalna, nogāžot cilvēku no kājām.»

Spēj palīdzēt arī teroristu uzbrukumā

Sarunai laipni piekrita krīzes centra «Skalbes» direktore vietniece Aiga Abožina, kura centrā strādā klātienē, pieņemot apmeklētājus.

«Vispirms – kā mūs var sazvānīt. Tātad ir divi uzticības telefoni. Bērnu – 8009000, kas ir bezmaksas un darbojas no 9 līdz 22. Pieaugušie mums var zvanīt pa telefonu 7222922,» tā Aiga.

Krīzes centrs «Skalbes» ticis izveidots 1999. gada 31. maijā. Uzticības tālrunis gan pastāvējis kādu laiku pirms tam. Centram attīstoties, izveidoti sistēma, ka cilvēks var visu diennakti saņemt psiholoģisko palīdzību – pa nakti tas iespējams ar telefona starpniecību, savukārt pa dienu viņš uz centru var atnākt pats. Centrā tiek piedāvātas individuālas konsultācijas cilvēkiem, kuri ir nonākuši krīzes situācijā. Klātienes konsultācijai gan vajadzētu pietiekami pāris dienu iepriekš, jo apmeklētāju esot daudz.

Papildus tam tiek piedāvātas vairākas atbalsta grupas – garīgi slimu cilvēku tuviniekiem, policijas darbiniekiem, no vardarbības cietušām sievietēm, sievietēm un jaunām meitenēm, kuras cietušas no izvarošanas un seksuālas vardarbības.

«Papildus tam dažādās vietās noturam seminārus,» saka Aiga, stāstām

*Tumšu dienu
Gaišais brīdi
Ziemassvētku vakars
svēts,
Visām bēdām cauri
spīdi,
Ilgi gaidīts,
Sencerēts.*

(Paulīna Bārda)

BERĢU DOKTORĀTĀ
tūrmāk katru
ceturtdien no
plkst 8:00 līdz 11:00
notiks pieņemšana
pie ginekologa
(obligāti iepriekš
pierakstīties pa tālr.
7994527)

Dr. Anita Oginska sa-
viem pacientiem Jau-
najā gadā novēl kustī-
gāku dzīvesveidu un
regulāras ūdens
procedūras.

*Lai silta vasara, lai ziemā sniegs,
Lai darbs, lai draugi un pa reizei prieks,
Lai dvēsele var baltu domu dziju tīt,
Lai atnāk tas, ko gribas sagaidīt!*

/ Ā. Elksne /

Priecīgus Ziemassvētkus un laimīgu Jauno
gadu novēl rehabilitācijas centra
«Baltezers» kolektīvs.

Priecīgus ziemassvētkus!

Redaktora komentārs

Ziemassvētkos – bez izlikšanās

Arvids Deģis

Šogad Ziemassvētkiem gatavojamies jau kopš novembra beigām, it kā paredzama mazāka steiga pēdējās dienās, veicot priekšdarbus svētku galdam un savstarpējās apdāvināšanās rituālam mājās. Pozitīvi, ja atliks vairāk laika izsūdzēt grēkus baznīcā vai nolīdzināt emocionālos parādus tuviniekiem un darba kolēģiem (biznesa partneriem). No otras puses – daudzi jau decembra vidū bija paguruši no *tingeltangeļiem* un *preču iemīšanās* vispārējā buma.

Ziemassvētkos cilvēki masveidā sarīko ar priekšanos un dāvināšanas drudzi, kas pāriet pats no sevis, bet vieglā formā izslimo psiholoģiskās krīzes no vilšanās par apkārtni liekulības daudzveidīgām grimasēm. Ziemassvētki ir tāds laiks, kad skaudri izjūtam emocionālā siltuma bads. Neviena dāvana nav tik reta vai dārga, lai ar to aizstātu mīlestību. Lai ar to atsvērtu patiesu emocionālo kontaktu. Pat ne «Rolex» pulkstenis no zelta vai sarkans «Mercedes» kabriolets.

Jau pasludināts, ka māksliniekiem un sertificētajiem salavējiem šis ir *plaujas laiks*, tāpēc no pasūtītāju viedokļa galvenais ir nosist lejā cenas. Taču, braucot uz bērnu namiem vai veco ļaužu pansionātiem un uzstājoties tur par velti, dziedātāji reizumis nevarot sagrabināt benzīnam vai aparatūras irēšanai, jo naudas magnāti to uztverot kā pašsaprotamu, ka māksliniekiem par savām labdarības vēlmēm vēl jāpiemaksā, tā «Slavenību Dzīvei» stāstījis Māris Žigats. «Kaut kādu iemeslu dēļ ir izveidojies tā, ka uz Ziemassvētkiem visi kļūst labi. Acimredzot, grib vēl pirms gada beigām salikt ķeksīšus savā biogrāfijā un nopelnīt bonusus.» Labāk Ziemassvētkos nekā nekad?

Ar lielu cinisma pakāpi sastapāmie, Melngalvju namā organizējot labdarības koncertu Latvijas donoriem, no kuriem daži asinis nodevuši 100 un vairāk reižu, līdz ar to izglābjot ne mazums dzīvību. Slavenie mākslinieki, sākot ar alus bāru dziedoni Viktoru Lapčenoku, kurš nākamajā dienā iznesīgi uzstājas alus tempējiem «Lido» atpūtas centrā Krasta ielā, un beidzot ar Laimi Rācenāju,

mums prasīja, kas un cik man par to būs. Un -saņēmuši atbildi: pliks paldies no donoriem, pēkšņi kļuva *makten* nevaļīgi vai pazaudēja dziedamo rikli. Vai tas atbilst Ziemassvētkiem kā žēlsirdības un nesavtīgas līdzcietības laikam?

Vai tiešām Jēzus Kristus, visu nabago un atstumto augstākā aizbildņa piedzimšanas akts katru gadu no jauna ziemas Saulgriežos jāatkārto, tāpēc, ka ļoti situētie nenolaižas līdz kaut kādu tur neveiksminieku, kapitālisma dzirn-akmeņos samalto situācijai. Pārfrāzējot Raini: bagāts viņš, bet mīkstu sirdi, redzot nabadziņu, - izvelk savu nēzdodziņu. Arī mūsu pagastā Langstiņos namīpašnieks par izlikšanu bez citas platības ierādīšanas nesen brīdinājis trīs ģimenes. Varbūt tas jāpieņem kā savdabīga Ziemassvētku dāvana? Labi domāts...

Vai, notrallinot viesnīcas «Radisson SAS» rautā simtus un tūkstošus, rēķinot Ls 40 uz galviņu, bagāto virsslānis atcerējās par tiem 32, kuri uz 10. decembri bija sa-saluši ragā Rīgas pilsētā vien, jo pazaudējuši elementāru pajumti, vai arī par tiem, kam nesen atvērtas zupas virtuves «Centrāltirgū» un «Ciekurkalna» tirgū. Varbūt, kad garlaicības un priekšvētku rutinas māktiem jānoparkojas pie kārtējās (trešās, pietās pēc skaita šomēnes) balles norises vietas, prātīgāk būtu griezti rīpļi un apciemot piemērotos atļātos radniekus nespējnieku namos vai vecvecākus aizputinātos ceļos? Tur gan dzirkstošo šampanieti neviens nepasniegtu, toties izlikšanās masku spēļu un smalko aprindu etiķetes pieprasīto sājo smaidu nebūtu nemaz.

Lai man pašam, žurnālista uzdevumam veicot, banketos un prezentācijās delikatešu kumosī nespirstu kaklā, šogad izlēmu nestāvēt malā un iesaistīties salaveča un sniegbaltītes labdarības tūres organizēšanā pa pieciem bērnumi un internātskolām; pie tiem, kam mājās vispār nebūs Ziemassvētku brīnuma un izrotātas eglītes. Rezultāts? Katrs organizators no savas patukšās kabatas vēl piemaksāja pa 50 latiem, lai tikai sarūpētu dāvanīgas dzīves pabērniem. Kad būšu morāli nobriedis, iemācīšos par šādiem darbiem klusēt. Jo – Dievs visu redz un ar to pietiek!

Vērojamas arī mūsu sabiedrībai netipiskas parādības, piemēram, atteikšanās no nevajadzīgi greznajām Ziemassvētku apsveikuma kartiņām, te priekšzīmi demonstrē pats Ministru prezidents Einars Repše un kāda reklāmas aģentūra, kas gan nevilcinājās to izbazūnēt «Dienai». Arī ziedus premjeram pērkot par ministru savākto kolekti. Cepuri nost valstisks taupības priekšā!

Gribu apliecināt savu cieņu uzņēmējam Gunāram Bērtulsonam, kurš apzinās, ka, ja tev ir vairāk, tad jādalās. Tas bija Jaunās Derības garā, jo viņš līdzēja sarūpēt pārtikas sainīšus pagasta vientuļajiem pensionāriem, kā arī nāca talkā mūsu akcijai.

TUR, KUR ZIRGI SADZĪVO AR KAZĀM

Agnese Kleina, speciāli «GP Vēstis», foto Arvīds Deģis

Neticiet tam, kas jums cenšas ieskaidrot – Langstiņos cits citu pazīst jau pa gabalu. Meklējot «Meždruvu», neklausiet arī populārākajam šejieniešu padomam – prasīt ceļu mazās bodītes pārdevējai. Viņa, izrādās, te nemaz nedzīvo, apkārtni nepazīstot un tādēļ, jautāta pēc šīm mājām, vien pamāj uz apkārtnes topogrāfisko attēlojumu, kas piesprausts pie sienas virs ledusskapjiem. Ja apjausts, ka arī karte tomēr šķiet tumša bilde, tad ir laiks meklēt pēc tālruņa un zvanīt pašai «Meždruvu» saimniecei Liānai Apinei, lai atbrauc pakaj.

Ceļā pie velna ģimjiem

Jau automašīnā Liānas kundze, kas pašlaik LLU neklātienē apgūstot zootehniķes – lauku uzņēmējas profesiju, sāk stāstīt par to, cik viņas mīlules ir skaisti baltas un pienīgas. Turklāt tās esot paklausīgas – ejot pastaigā pa mežu, tās, kādu troksni padzirdējušas, vis nepaspriek kur kurā, bet rītni turas bariņā tieši saimniecei tuvumā. Un cik šie radījumi esot mīļi – lai tik kāds pamēģinot tās par velna ģimjiem nodēvēt.

«Jau otro gadu valsts par katru kazu maksā subsīdijas – 40 latus. Kazkopībai Latvijā ir milzīga perspektīva pēc iestāšanās Eiropas Savienībā, jo tai nav kvotu,» klusinātā, bet pārliecinotā balss stāsta Liānas kundze.

«Kazas piens veikalā maksā latu litrā, pie manis – tikai 70 santīmi. Piens izskatās ir labs, ir sevī, ja pārcini piebaro. Es gan doodu tikai siera, un klāt simbolisku devu graudus.»

Sagaida kā rātņi zaldātiņi

Mājasmāte, vēl ne istabā neievedusi, steigdz iepazīstināt ar saviem lolojumiem. Vēl tikai kaut kā jātiec garām lielajam, plušķainajam sunim, kas, nostiepis ķēdi visā garumā, atspēries aprei svešiniekus. Lūk, pārkāpjam sliekšni. Tur durvis uz kādu priekštelpu. Tad vēl viena mazītiņa istabiņa, kas izrādās esam slauktuve. Viss sterili tīrs un gaisā vēdi kāds nenosakāms aromāts, kurš gan nemaz neatgādina parasto kūts gaisu. Smalks aparāts izķer visas mušas. Un tur jau pa durvju stiklu paveras amizants skats. Daudzgalvainais bariņš kā ierindā izkārtojusies sapucētu zaldātu rota snaiķu purnus pretī ciemiņiem. Nemaz ar nemēģina badīties, bet nolaiza un pieglaužas pajātāja rokai. Šie lopiņi pat smaržo.

Katrai kazai savs nodalījums, kur uz zemes vid tīri pakaiši. Cita par citu ar skanīgāku vārdu apveltīta (viena pat «japāniskas» izcelsmes – vārdā Kobe), cita par citu zižaināku spalvu. Pašā galā nonākušus, mūs apšveic šī bara vienīgais āzis. Ap viņu vēdi pavisam savāda smarža. Saimniece stāsta, ka dzīvnieks pats sevi iesmaržinot, lai kazām patiktu. Rakaris tāds.

«Nu, fotografēt noteikti vajag laukā. Tur kazas labāk izskatīsies,» šādās

situācijās pieredzējuša cilvēka toni iesaka Liānas kundze.

Aiz ķēdītes izvestas, abas kazas nemaz nav tik viegli pierunājamas pozēt. Tā vien tiecas iesprukt atpakaļ kūti. Bet re, jau mūsu modeles iejutušās un, pakāļkājās saslējušās, sāk badīties. Tas gan tikai pa jokam.

Karalisko dzīvnieku valstībā

Atkal iekāpjam saimniecei vāgiti un dodamies uz nākamajām mājām. Piebraucam pie liela aploka, kur blakus iespaidīga iegarena ēka – stallis ar piebūvētu klēti. Bet otrpus sētšvidum – pieklājīgi maza dzīvojamā māja. Šī plašā teritorija ir mantojums no vecvecākiem. Attiecīgā apģērbā tērpusies, mums pre-

Bērtis nav radis fotogrāfētis, tūpēc Natai jāpietur purns.

Rīgas tieši tuvumā.

Laukā rej mājas sargs, bet stalli ielavās vietējais peļu junkurs ar labi kopētu, kuplu kažoku. «Nu, lec, lec,» aicina Nata, norādot sev pie krūtim. Un runcis nav divreiz lūdzams – viens mirklis un šis jau bauda laipnās un smaidīgās saimniecei glāstus. Šeit visi esot iedresēti.

Arī zirgiem piemīt niķi un stiķi

Esam pārsteigusi Natu tipiskas darbības vidū. Bet 24 gadus vecā meitene, kas, absolvējusi Latvijas Sporta akadēmiju kā sporta pedagoģe, pašlaik arī apgūst zootehniķes iema-

ņas, laipni un ieinteresēti stāsta par savu vaļasprieku, darbu un dzīvi – zirgiem.

«Tepat, aplokā, mācu jāt visiem, kam tas interesē. Piemēram, pieaugušajiem desmit reizes izmaksā 45 latus. Bērniem lētāk. Vasarā turu vēl vairāk zirgus arī ārpusē zem nojumes. Pašlaik manā aprūpē ir desmit zirgu, pieci no tiem pieder pašai. Pati sacensībās esmu piedalījusies. Tāpat arī jaunos zirgus iejāju. Lai stalli uzturētu, šeit rūpējos arī par citu saimnieku zirgiem, par ko saņemu atalgojumu. Šos zirgus arī trenēju un gatavoju sacensībām, lai tā īpašniekiem, uz sacensībām ierodoties, ir par ko papriecāties.»

Ar zirgiem, tāpat kā ar cilvēkiem – ne katrs gribēs atrasties vienā kompānijā ar citiem. «Tā vienkārši uz dullo šos laist kopā vairs nedrīkst. Ir atsevišķi bariņi, kuros zirgi saradusi viens ar otru. Nedod Dievs, ka ielaiž barā kādu jaunu – citi tam uzreiz metas virsū.» Natas mamma piemetina, ka šeit pastāvot gan draudzība, gan naidi. Zirgu draudzība izpaužoties piemēram tā, ka viņi viens otram ieskājot tās vietas, kuras paši nevar aizsniegt.

«Bet zirgs domā tikai par savām ērtībām un cilvēku tikai klausā, nevis mīl,» vēl saka Liānas kundze. «Kazas gan,» iestarpina Nata, «tās uzticīgākas, staigā cilvēkam nopakalīs.»

«Man nav bijis tāda gadījuma, ka mana kaza iekostu cilvēkam, nekad. Tai droši var pieliekties klāt un tad saņemt buču. Zirgs labākajā gadījumā tikai aposta, bet buču gan nedod. Un iekost arī var.»

Izrādās, Natas sapnis jau no sešiem gadiem bijis pašai savs zirgs.

Uz jautājumu, vai dzīvnieku aprūpe ir smags darbs, abas atmet, ka gan kaza, gan zirgs vienkārši ir patīkami dzīvnieki.

«Man nav bijis tāda gadījuma, ka mana kaza iekostu cilvēkam, nekad. Tai droši var pieliekties klāt un tad saņemt buču. Zirgs labākajā gadījumā tikai aposta, bet buču gan nedod. Un iekost arī var.»

Jātņieka piedzīvojums

Nu jau akurāt pienācis laiks sasildīt nosalušos locekļus. Šis mājas saimniece Nata aicina visus istabā, kur var dabūt piparmētru tēju vai kafiju – pēc sirds patikas. Te jau siāmas kaķis sagaida, ieritinājies krēslā. Miteklītis ir silti sakurināts, tādēļ omulīgā gaisotnē sarunas raisās pašas no sevis.

Abas sajūsminās par tēti Hari (Hariju Apini), kurš zirgam, kas sākumā bijies no peļķēm, esot iemācījis iet pāri netālajai upei. Viņš aizraujoties ar dabas fotografēšanu un dodoties garās pastaigās zirga mugurā pāri pakalniem un cauri briksņiem («bezceļu jātņieks» – nodēvē redaktors). Reiz bijis pat gadījums, kad zirgam uzklupuši trīs vie-

tējo saimnieku bulterjeri, kas tobrīd skraidījuši pa mežiņu. Zirgs aiz bailēm slējies pakāļkājās un centies tos samīt, jo suni snaiķstijušes gar tā lieliem. Tētišs nezinājis, kā isti rīkoties, tomēr seglos noturējies. (Haris esot gatavs pat tam, ka zirgs uz vietas palēksies un apgriezies apkārt pa 180 grādiem.) Izcēlusies vai panika... Kad nokļuvis mājās, zirgs bijis nodzīts putās.

Saimniecība ar kvalitātes ordeni

Liāna kundze atklāj, kā aizsākusi nodarboties ar kazkopību.

«Pirms 15 gadiem ģimenes atveseļošanas nolūkos nopirkām mazu, raibu kaziņu, pateicoties kurai, slimības pamazām atkāpās. Radās sapnis izaudzēt skaistus dzīvniekus, kurus neviens vairs nesauktu par velna ģimjiem. Tagad mums ir tīršķirnes kazu ganāmpulks. Šīs kazas atšķiras no citām Latvijā turētām – tās ir lielākas, bez ragiem, isu, baltu spalvu. Galvenais, ka selekcijas procesa rezultātā šo kazu pienam palielinājies olbaltuma procents, bet samazinājies tauku procents.»

Patiesības labad jāpiebilst, ka, cieņā ar šo pienu, smaržu sajutu, bet par to sūdzēties nav pamata. Jo – tā noteikti smaržo tikai kazas piens, kas ir gards un garšo pēc kaut kā nekad nebaudīta.

Liāna aizgūtnēm stāsta, ka ar kazas pienu izārstēts gan gastrīts, gan diatēze. Pat svaru tādejādi varot regulēt.

Liānas kundze atzīmē, ka šis piens neizraisa rūgšanas procesus kuņģī, tas viegli pārstrādājams gremošanas traktā. Pēc sastāva tas visvairāk līdzinoties mātes pienam. Ļoti tiekots sekots līdzī slaukšanas procesa sterilītai, arī slaukšanas aparāts tiekots mazgāts ar videi nekaitīgiem līdzekļiem. «Meždruvu» saimniecība jau izturējusi kvalitātes pārbaudi un nākamgad gatavojas iegūt bioloģiskās saimniecības statusu.

Cilvēki bez sliktām īpašībām. Ziemassvētku Veciši

AGNESE KLEINA,
speciāli «GP Vēstīm»

Viens no viņiem šogad svinēs savas karjeras divsimt gadu. Otrs, pēc paša vārdiem, gan esot jaunāks – Ziemassvētku Veciša ādā pavadīts vien 20 darba gadu. Bet līdz ar to šis neesot tik smuks kā pirmais. Tradicionālās ziemeļbriču vilktās kamanas šie vīri nomainījuši pret motorolleru Ziemassvētku krāsā un Antarktīdā nopelnītu Toyota Supra. Ikdienā viņi slēpjas aiz pseidonīmiem Ainars Ašaks un Kaspars Ūdris.

Pēc vesela gada nosacītas dākstāves, abi mūsu stāsta varoņi – visistākie Ziemassvētku Veciši – jau meklē veltoņus un sarkanās mantiņas, jo svētki patiesi vairs nav aiz kalniem.

Kā jūtas sirds pirms jaunās Ziemassvētku sezonas?

Ainars: Agrāk kā citus gadus, varbūt pat pārāgi esmu uzvilcis savu sarkano cepuri – vēl pirms valsts svētkiem. Bet, cik zinu, patiešām pasaulē svētkiem gatavojas jau no novembra vidus. Padomju laikos eglīšu rotājumus un konfektes pārdeva tikai decembra vidū, jo Ziemassvētkus jau nemaz nesvinēja. Tagad mēs pielāgojamies pasaulei un biznes nosaka savu.

Ziemassvētki – tas ir darbs vai izklaide?

Kaspars: Sajūtas ir kā pirms smaga, mežonīga darba. Pagulēt arī citreiz sanāk trīs līdz četras stundas, bet otrā rītā atkal kaut kur jābūt. Protams, ka viss pasaulē kompensējas un kaut ko par ieguldīto cilvēks saņem arī atpakaļ. Būs atkal gandarījuma sajūta bērniņu sirsnīgās, un aciņas mirdzēs, pasakoties par dāvanu. Un bērniņš Ziemassvētku Vecītim atkal austiņā čukstēs, lai atnāk vēlreiz nākamgad.

Ainars: Sākotnēji paredzu, ka būs daudz skriešanas un iešanas. Man tomēr vairāk patīk iet uz firmām pie pieaugušiem cilvēkiem, jo tur var brīvāk justies ar jokiem, palaist pat kādu vaļīgāku politisku vai erotisku jociņu. Bet pie bērniem tās atkal ir tradicionālās rotaļas, kuras pazīstamas jau gadu desmitiem. Vecāki, kas sēž zālē un eglīti ir pasūtījuši, pēc tam saka: «Jā, nekā oriģināli interesanta jau nebija.»

Protams, Ziemassvētku Vecītiš jau nav iluzionists. Viņš faktiski ir tikai starpnieks, kas atnes bērniem dāvanas, kas sagādā to prieku, ka viņš pats ir ieradies. Vienmēr esmu teicis, vai tiešām bērnodarziem ir vajadzīgs tas Vecītis, ja var samaksāt to pašu latu un aiziet uz kādu labu uzvedumu teātri. Bet audzinātājas man teic, ka labāk gribot pasākumu turpat klasē, kur diendienā mācījušies, kur ir viņu vide.

Kā atšķiras pieaugušo un bērnu sejas, kad viņi saņem dāvanas?

Kaspars: Ja pieaugušie ir tādi forši, atraktīvi, tad arī man ir zināms gandarījums. Bet – ja viņi ir tik apmulsuši un kūtri, ka pat vārdu nevar pār lūpu pārslaut, tad nav nekā interesanta. Bērni parasti ir atraktīvi, patiesi, sirsnīgi un runā to, ko domā, kā pieaugušajiem noteikti pietrūkst. Bet pieaugušajiem ir citas zāles: ar 50 vai 100 gramiem viņi arī kļūst kā bērni.

Ainars: Pieaugušie jau tādi paši bērni vien ir. Kad aizēju uz kādu firmu, tā-

Kaspars Ūdris un Ainārs Ašaks rullējot pa Vecrīgu.

pat pieaugušo iesēdinu klēpī un saku: «Jā, atceros tevi no 55. bērnodarza tajā un tajā gadā.» Man tad teic, ka es jau vairs pakustēties tad nevarētu. It kā esmu jau vecs. (Možā balsi.) Bet patiesībā esmu kustīgs, atraktīvs, eju līdzī laikam. Vairs nevar tūdaliņ, tāgadiņ, tagad mēs Ozola stilā lamājam valdību.

Ko Ziemassvētku vecītis dara visu gadu līdz svētkiem?

Kaspars: Visu gadu apņēmis nestrādāt, jo jāpieņem bērnu vēstulītes un jāgādā dāvanas. Rūķi, protams, arī piepalīdz, bet šiem jau arī nav četru roku, bet tikai divas.

Ainars: Vasarā braucu ar savu motorolleru pa mežu, pa jūras krastu, smeļos idejas un meklēju palīdzību savam darbam. Materiālās vērtības jau man vienam pašam ir pagrūti sagādāt. Banāli, bet tur vajadzīgi sponsori.

Ko darīt, ja brīdī, kad jādala prieks, jūs piemeklē sliktā oma?

Kaspars: Sliktas garastāvoklis nemaz nav iespējams. Kad nāk šis Ziemassvētku laiks, sevi ir jānoskaņo un jādzīvo svētkos iekšā. Tas nav Ziemassvētku Vecītis, kam ir sliktā oma, teiksim 23. decembra rītā. Tā kā aktierim ir trīs pakāpes – pirmā, pašdarbības, kad viņš tēlo to Punktiņu vai Antonu; otrā, kad viņš jau cenšas iejusties lomā; trešā, augstākā, kuru jāsasniedz visiem profesionāliem aktieriem, kad ir sajūta, ka es esmu tas Antonis vai Punktiņa.

Ainars: Man pagājušajā gadā 24. decembrī bija jābūt 12 vietās – kā sākām 12 pēcpusdienā, tā beidzām arī 12 naktī. Man pat bija speciāls līdzeklis kaklam, lai balss neaizsmok. Mēs ar Kasparu toreiz sazvaniņamies, sak, vai varēsi izbraidīt vēl uz Mārupi vai Balt ezeru. Kaspars atbild, ka mēģināšot izgrozīties. Jo nevar piemānīt, citādi ļaudis būs vilušies. Kaut arī nekādas juridiskās atbildības nav.

Kaspars: Jā, bet tā atbildība, kas mums ir, tā ir daudz, daudz reizu lielāka par juridisko.

Ainars: Patiesībā jau viņi varētu arī kaimiņu pārģērbt.

Kaspars: Bet bērni ir gudri un šos nevar piečakarēt. Kaimiņš atnāk pārģērbies, bet ar savām čībām, un bērni sauc (Pārvērstā balsī.): «Ā, re kur Jāņa čības – tas ir Jānis!»

Kad uzsākt savas Ziemassvētku Ve-

Aināra modernais ziemeļbriedis ir beigts, bet trompete nodota lūžņos.

ciša gaitas, pēc kāda parauga darbojaties?

Kaspars: Tā, kā pret mani bija Veciši izturējušies, ar tādu pašu izjūtu pats gāju pie bērniem. Bet tās lietas jau nevar iemācīties – tās ir jājūt.

Ainars: Mana pirmā eglīte bija Kultūras darbinieku tehnikuma praksē, kad vajadzēja sarīkot svētkus fabrikā «Laima». Man bija 18. Kā atlidzība visai klasei tika piesolīta ekskursija uz fabriku, lai paskatītos, kā taista konfektes. Tas bija tumšais padomju laiks, kad veikalu plaukti bija absolūti tukši.

Svētku rotājumus pagatavojām no piena pudeļu vāciņu folija. Pirms Salaveča gājiena bijām šausmīgi nobijušies,

bet izgājām rotaļās, es vēl nospēlēju klavieres, padziedājām.

Vai laikiem mainoties, mainās arī Ziemassvētku veciņa publika?

Kaspars: Ekonomika iet uz augšu, un katru gadu mūs arvien vairāk aicina uz birojiem pie pieaugušajiem. Lai gan daudzim ir tik zems materiālais stāvoklis, ka viņi spiesti paši pārģērbties par Vecīti. Zinu, ka firmas direktors citreiz pārģērbjas. Varbūt tas pat sanāk miļāk un labāk. Bet es arī esmu ļoti miļš.

Ainars: Jā, viņam tāpat kā man nekad nav līdzī žagaru. Jo žagari – tas ir cilvēktiesību pārkāpums. Mums ir bail, ka Eiropas konvencija mums var uzlikt sodu par bērnu fizisku iespaidošanu. Ir

jāprot pārliecināt bērnu psiholoģiski – neklausīsi, nākamgad dāvanu nebūs. Un klausīšana paliek uz katra paša sirdsapziņas.

Vai vispār istā Santa Klauza ekvipāžā ietilpst žagari?

Ainars: Mmm, interesants jautājums. Domāju, ka nē. Man šķiet, ka tas ir padomju laika mantojums.

Ja runājam par dāvanām, tad gadiem ejot, mainās arī tās. Veikalos precēs ir savādākas, arī cilvēki kļuvuši izvēlīgāki. Bet bērnu patversmē vai bāriņu namā priecājas par tām pašām konfektem.

Bērņus no pārtikušām ģimenēm ir grūtāk pārsteigt.

Kaspars: Lai gan šīs robežas nav tik viegli izšķiramas – arī bagātās ģimenēs ir sirsnīgi cilvēki. Viss atkarīgs no audzināšanas un no mīluma pakāpes pašā ģimenē.

Vai pirms cemošanās sarunājat, kāda būs jūsu programma konkrētās mājās?

Kaspars: Protams, nevar braukt uz autoservisu un runāt par cukurbiešu marinēšanu. Ir jāapspēlē tas, kur viņi strādā. Gadās kompānijas, kur visi veci. Tad parunājam par meitenēm.

Atklāriet kādu kuriozu iz Ziemassvētku Veciša dzīves!

Ainars: Tas nav īsti kuriozs. Aizpājušajā gadā es ar helikopteru nolaidos Zaķusalā. Aizgāju uz firmu, kuras helikoptera pilots savulaik izaudzinājis bērņiem. Kad patērēt, ka šo pasākumu gribam veikt Imantas bērņunama bērņiem, vīrs piekrita bez ierunām. Uz pusstundu dabūju helikopteru, nosponeņēja degvielu. Gandrīz jau sniegputeņa dēļ pasākumu vajadzēja atcelt.

Kaspars: Bet man toreiz zvaniņa no Ģenerālprokuratūras – šāds lidojums neesot licencēts. Tomēr parasti Ziemassvētku Vecišiem ir visādas atlaides. Ceļu policija liek mierā, jo mums jau laikā jātic tik daudz vietās.

Kuriozi. Tagad jau eglītēs karina spuldzītes. Bet gadījās piesēsties par tuvu svečitei, un tad bērniņš man saka: «Vecīt, kas tev tur kūp aiz galvas?» Manam dārgajam tērpam kaut kas jau sācis kust. Citreiz gadās pateikt kādu nelatvisku vārdu kā «davai, ejam rotaļās!» vai arī «vot, še tev dāvaniņa!». Tad pašam par to paliek kauns.

Ainars jau vienmēr pārvietojas ar savu motorolleru. Reiz redzēju viņu braucam no Juglas – 3 uz Imantu – 5, bet viņa gaisāis tērpis pavisam apšķicēts ar dubļiem! Diez, ko viņam tai eglītē pēc tam teica.

Ainars: Reiz vienam Vecītim izgāja tā. Katrā mājā jau cenšas uzņemt pieklājīgi, iebāž to pīrādziņu mutē un dzert ar piedāvā. 24. decembrī pa 12 mājām izciemojies, katrā pa 50 gramiem iedzēris, uz vakarpusi Vecītis jau ir krietni iesilis! Bet ar tādām lietām jāuzmanās – bērni nekādā gadījumā nedrīkst sajaut alkohola smaku!

Kādēļ Ziemassvētku Vecītis allaž cilvēkiem liek atskatīties?

Kaspars: Tas ir pasaules labestības un mīluma simbols. Viņš nes dāvanas. Tas ir cilvēks – Vecītis, kuram nav sliktu īpašību.

(Jūs šos Ziemassvētku Vecišus varat uzaicināt arī savās mājās: Ainārs Ašaks – mob. 6410880 Kaspars Ūdris – mob. 9574722)

«Vitrum» - no biznesa inkubatora līdz starptautiskam mērogam

Arvīds Deģis, autora foto

«Vitrum» ražotne Berģos Rožu ielā (tūlīt aiz «Berģu plača» kalniņā) iesākumā šķiet viens ceļš, kamēr neesi izstaigājis visu teritoriju, kurā jaunais noliktavas angārs ir gandrīz tikpat liels kā izstāžu halle Ķīpsalā un tā plauktu saimniecība asociējas ar ASV transnacionālajām kompānijām. Gandrīz šoks man bija par to, ka tas viss pieder nevis kuplam akcionāru lokam, bet gan vienam uzņēmēja ģēnijam - Viktoram Baskakovam, uz kura vārda reģistrēta firma, savukārt dēls iecelts par tās prezidentu.

Berģos «Vitrum» kompānija pastāv un attīstās jau piekto gadu, pirms viņiem tie bijusi ziedru kokzāģētava, pēc kuriem vairāk nekā 26 smago automašīnu kravas ar mēslēm nācies investēt, stāvlaukumu noasfaltēt, zāli iestēt. Izpirkusi divus angārus un zemi, uzcēlušā jaunā noliktavu un jau piemēro milzu angāru. Savukārt viņu ofiss, kur pieņem pasūtījumus, atrodas G. Astras 3a, Rīgā, tālr. 7802384, 7802385.

Ģimenes uzņēmums iespēžas kaimiņvalstīs

Bijašā tālrunaģija jūmeika Viktora auklējums pēdējos desmit gados ir pāraudzis bērna autiņus, un nostājies uz plastmasas logu, durvju, veikalu un bāru iekārtu (mēbeļu) vadošo ražotājfirmu pjedestāla. Baskakova

kungis «GP Vēstis» izpauda, ka viņa dēlam atklājies īsts uzņēmēja ģēniens, ko tas nespēj realizēt firmā «Interlatvija», tādēļ pieslēdzies tēva iesāktajam biznesa virzienam. Zīmīgi, ka pirmais darījums bijis pasūtījums uz Kaļiņgradu, un arī tagad eksportu nopietni balsta tieši Kaļiņgradas apgabals brīdī, kad St. Pēterburgas un Maskavas noietā tirgi pievērušies, toties Norvēģija dārumā arvērtoties.

Strādniekiem ir labi apstākļi

Lai cik ļoti bāru, rīks tomēr lāksnes atpakaļ uz mežu, - šo formulējumu varētu piemērot V. Baskakova pieredzei ar strādnieku nepateicību, kuriem sava ēdnīca ar diezpienmaizi-

tēm ir par brīvu, daļas un uniforma nodrošinātas, laiki izmaksātas algas un citas sociālās garantijas, kā arī tēvišķa atieksme no priekšniecības. Pusdienas laiks noteikts 40 minūtes, klāt vēl divas pīppauzes pa 10 minūtēm, ko var izmantot pēc saviem ieskatiem.

Tomēr tas nekavē pie pirmās izdevības pārdoties uz konkurējošiem uzņēmumiem. Daudzi sava amata pratēji vienkārši mājās meistarot skapišus vai plauktiņus, tos nopārdodot par 20 - 30 latiem un no tā pāris dienas iztikot visa ģimene, kamdēļ viņiem līgt pie saimnieka? Kaut cilvēciska, tak' tomēr kapitalista. Trīs strādnieki esot no Berģiem, 5 no Vangāziem, vairāki no Garkalnes, kopskaitā

ap 70.

Visi lielveikali kabatā

Uzmanīgi klausoties Viktora stāstījumā, tā vien šķiet, ka visi lielveikali ir ieēdināti un burtiski uzburti uz «Vitrum» garantēto kvalitāti un veikalu iekārtu daudzveidību, jo ražo arī stikla būrus priekšniecībai. Ja iepriekš viņu klientu vidū figurēja abi «Sky» lielveikali - Mežciemā un Ulmaņa gatvē, tagad «Vitrum» apriko visus jaunus «Narvesen» veikalus - kioskus, jaunāko Rimi Hipermārketu «Olympia», kam pirmā kārta palaista 12. decembrī. Apkalpo arī «RD Electronics» veikalus. Skaidu plāksnes mēbeļu sagatavēm tiek iegādātas Vācijā un Polijā, nevis Bolderājā vai «Finieri».

Superlogu dzimtene

«Vitrum» uz kompānijas vārda ir pierēģistrējis alumīnija logu brendu

«Superlogi», ko taista no Vācijā un Beļģijā ražotiem profiliem un ar furnitūru no Eiropas savienības. Ražojot jebkādas, pēc uzmērījumiem objektā pie pasūtītāja - gan nevirināmus, gan ar ventilācijas iespējām, pat trīskāršos (attēlā 2). Vidēji mēnesī ieliekot ap 250 logiem, acumirkli galvā aprēķina V. Baskakovs, un man nešķiet, ka viņš šo skaitli piedzeļotu. Strādā ar «Rehau» un «Deceuninck» izejmateriāliem, turklāt otrie esot mazliet dārgāki.

Paligcehi loģiskā secībā

Skolām taisot virtuves mēbeles, bet «Rimi» nodarbinātajiem metāla skapišus. Tam ir atsevišķs ceļš.

Ir sava stiklinieku darbnīca, kur stikliem slīpē malas pirms stikla pakešu limēšanas (attēlā 3), kurām dabīgā kārtā nevajadzētu svīst, jo gaiss ir izsūknēts laukā.

Paši nesēn uzsākuši krāsot metāla detaļas elektrostatiskajā laukā ar pulveri (ap 200 tonniem), iepriekš tās mazgā noslēgtā ciklā un sulfatē, bet pēc krāsošanas 190 grādu temperatūrā detaļas tiek izturētas 20 minūtes.

Paši ar lāzeru griež - ar Japānas firmas «Amada» tehnoloģijām (1 attēlā), kur dators dod uzdevumus un operators tikai uzmana.

Nesen visu ražotni pārveidojuši uz gāzes apkuri, kas ir daudz ekonomiskāka.

Logu salikšana notiek ļoti rūpīgi.

Īpašnieks uzmana darbus katru dienu.

Fonds «Saules smaids» un «Neatkarīgā Rīta Avīze» rīko labdarības akciju «Dāvināsim bērniem - veselību» zvanot pa tālr. 9006288 Jūs ziedojat 11 latu Bērnu Klīniskās slimnīcas Reaminācijas nodaļai.

Senioru medaļnieks dzīvo Baltezerā

Arvīds Deģis, izmantota arī «Sporta avīzes» informācija

Elga Liepiņa man ieteica piezvanīt sportistam un apvaicāties par pānākumiem pasaules senioru meistarsacīkstēs basketbolā, bet es atļāvos neuzmanīgi pajautāt, vai viņš sastopams arī savā ceļmalas kro-dziņā, ko Juris Kalniņš tūlīt izlaboja: «man ir ceļmalas kafejnīca un veikals, nevis krogs».

«Spartaka» Jurītis

Kā raksta «Sporta avīze», par Jurīti viņu sauc tikai labi ja kāds no vecajiem, vēl dzīvajiem cīņu biedriem. Pats sevi viņš nodēvē par «Spartaka» Jurīti tajos brīžos, kad gribas ko nopietnu paziņot tautai. Viņa dzīves moto joprojām ir no Imanta Ziedoņa aizgūtais «tik un tā...», kas iegravēts arī uz basketbola groza. Tādēļ viņš mīl pilsoņu skatījumā ir tāds vīpsnā-jams savādnīks, kas uz dārgās Balt-ezera zemes un vietā, kur varētu kārtīgu tirdzniecības paviljonu vai auto-veikalu izveidot, blakus miniatūram veikaliņam jau gadiem nopūlas ierīkot īstu basketbola laukumu. Tik un tā. Savu sapni nepieņem un neizvarot. «Es to esmu Latvijas basketbolam un «Vecajam» (trenerim Alfrēdam Krauklim) parādā!» Savukārt «GP Vēstīm» J. Kalniņš savus centienus pamato ar nodomu vietējos Baltezera jauniešus atvilkt nost no bezmērķīgas klaiņošanas, pīpošanas un podu gāša-

nas. Kas jau padarīts? – Ir nolīdzināts laukums, pateicoties ilggadīgajam un nule atstādītajam TTP priekšniekam Aleksandram Zālītim, kas atbalstījis ar tehniku, kā arī uzbērtas šķembas (tenisītis). Vēl šie 600 kv. metri ir jānoasfaltē, kam vajadzīgi apmēram 4 līdz 5 tūkstoši latu, un vāra cerība esot to paveikt līdz 2003. gada 8. martam, kad Jurim apritēs 65 gadi. Varbūt pieteiksies kāds labais onkulis?

Baltezera aborigēns

Baltezera ciematā Juris apmeties tālajā 1959. gadā, tāpēc sevi sauc par aborigēnu jeb iezemieti. Kalniņš esot savā mūžā nobraucis trīs automašīnas, kuras sapelnījis nevis ar basketbolu, bet ar savām jūtīgajām tālmetēja rokām mājas būvējot, tostarp arī savu. Celnieka arodu apguvis pašmācībā. Nu sevi vērtējot par profesionāli šajā jomā.

Jurim ļoti svarīga ir viņa kafejnīcas un firmas reputācija, tāpēc cenšas ieturēt tīrību un korektu attieksmi pret klientu. Tirdzniecību viens nevarētu pavilkt, tāpēc viņam palīdz znots ar meitu. Ziemā kafejnīcu tur ciet, jo provizorisks ienākumi neseptu elek-trības rēķinus un apkuri. Uz ziemas variantu pāriešot pamazām, kad būs nokārtots apkures jautājums. Nesen uztaisījis pagaidu soliņu pie autobusa pieturas, kas drīzi vien nojauks.

Šarikova sikās negēlības

Viņš prot par sevi, savām intere-sēm pastāvēt. Viņa celtā kafejnīcas mājiņa vairākkārt ir uzlauzta, nodarot zaudējumus par 1500 latiem un at-sviežot uzņēmēju – iesācēju par vairā-kiem gadiem atpakaļ, 90-to gadu sā-

kumā ir spridzināta un pat dedzināta. Jo - tās stūrgalvīgais saimnieks neesot uzklusījis saldās mēlītes par izdevīga «jumta» likšanu, par kopīgu mafiozu andelēšanu un muļķu šmaukšanu. Arī tagad špāna neliekas mierā, tikai nevis reketieru, bet gan kaimiņa per-sonā, ko pats Kalniņš apzīmē ar per-sonāžu no filmas «Suņa sirds» – pro-ti, Šarikovu. Vispirms kaimiņš mazis-ki zāģējis sētas dēļišus, līdz šovasar ieradies ar draugējiem un salauzis gal-du, krēslus, sasitis glāzes. Juris uzreiz paziņojis policijai, kas ieteikusi šo in-cidentu izrunāt pašu kaimiņu starpā... Kalniņš esot vēlējis vietējiem iedzi-votājiem dāvēt latviešu mūzikas vaka-rus, neapkalpojot pagrimušus, no-dzērušos cilvēkus. Taču Šarikovam labpatīk sabuntujuji un kremt kaimiņa godavīra statuss? «Nekas, laiks visu saliks pa vietām,» pašlūjas Juris.

Atzīts pasaules basketbola elitē

Juris Kalniņš dzimis 1938. gadā Rīgā, bet basketbolam pievērsies jau 1950. gadā. Tātad 53 gadi aktīvam basketbolam ziedoti... Spēlējis Rīgas «Spartaka», VEF, ASK komandās, arī PSRS izlasē. Divkārtējs Latvijas čem-pions – 1956. un 1958. gadā. Eiropas kausa ieguvējs 1960. gadā. Eiropas čempions 1963. gadā. Pasaules meis-tarsacīkšu bronzas medaļas īpašnieks 1963. gadā. Divas reizes guvis bron-zas medaļu PSRS Tautu spartakiādē. Olimpiskās sudraba medaļas ieguvējs 1964. gadā. Kļuvis par pasaules čem-pionu senioriem 1997. gadā. Trīs-punktu metienos ASV izcīnījis sudra-ba medaļu.

Uz senioru mačiem Kalniņš gata-

noritēja ļoti jaukā sportiskā gaisot-nē.

Bet finālspēle bija spraiga, azartiska, ļoti aizraujoša. Sivā cīņā, sviedru ur-dziņām pilot, uzvarēja «Upesciema» komanda spēlējot ar «Langstiņu» komandu, savukārt pēdējai nepalīdzēja pat tas, ka tiesneši un spēļu organiza-tore bija savējie – paši dzīvo Langsti-ņos. Tas tikai lieku reizi apliecina ties-nešu objektivitāti un neuzpērkamību.

Godalgoto vietu sadalījums ir se-kojoks:

I. VIETA – «UPESCIEMS»

1. Andrejs Legzdīns
2. Edgars Bajarunas
3. Ervīns Bogdans
4. Pāvēls Matjušenko
5. Matīss Ošinieks
6. Vitālijs Kinšakovs

II. VIETA – «LANGSTIŅI»

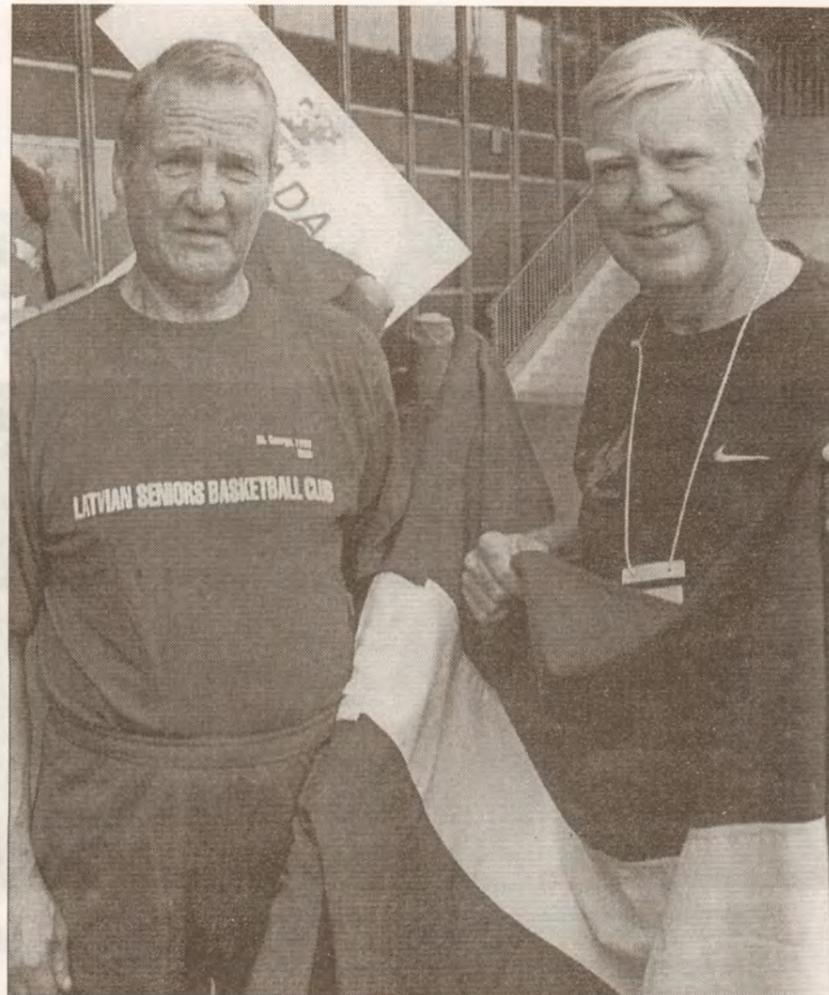
III. VIETA – «BERĢI».

Katrā komandā tika apbalvoti veiksmīgākie sportisti:

«Upesciems» – Edgars Bajarunas
«Langstiņi» – Artūrs Mucenieks
«Berģi» – Mārtiņš Lešinskis
«Garkalne» – Aleksejs Mozolis
Trīs punktu metienos sacensībās «Zelta roka» uzvarēja Artūrs Muce-nieks.

Organizatoru vārdā izsaku lielu paldies Dacei Būdai - par sirsnīgo uz-ņemšanu Garkalnes pamatskolā.

Varu Jūs iepriecināt – nākamgad arī norisināsies dažādi sporta un kul-tūras pasākumi – kā tradicionālie, tā arī jauni, tāpēc novēlu būt atsau-cīgiem un satvert visas iespējas.

Juris kopš 1992. gada sadraudzējies ar basketbola senioru un uzņēmēju Džeriju Belko (ASV), kurš esot lielas kompānijas vadītājs un solījis šogad atbraukt uz Latviju.

vojoties nopietni – gan meža skrējie-nos – pa 2,5 – 3 km apli, gan braucot ar divriteni, un vismaz simts reižu dienā metot bumbu grozā. Viņš uz-skata, ka spēcīgas kājas ir basketbolis-ta varēšanas pamatu pamats. Varbūt tāpēc nav ko brīnīties, ka senioru pa-saules mačos viņš sekmīgi piedalās ne tikai sava gadagājuma, bet arī jaunā-kās par sevi vecuma grupās, ko pieļauj noteikumi.

Reizi četros gados notiek Vispa-saules senioru mači basketbolā. Šo-gad Juris Kalniņš kopā ar Juriņu Krīš-čenko, Garkalnes pamatskolas fizkul-tūras skolotāju devies uz Austrāliju un tur 60 – 65 gadu vecuma grupā izcīnījis bronzas medaļu. Pavisam vi-ņam ceļš turp un atpakaļ ar uzturēša-nos viesnīcā un ekskursiju, kā arī ar dalības naudu izmaksājis 2,5 tūksto-

šus USD, no tiem 300 latus piešķiru-si Garkalnes pagasta padome. Austrā-lijas sponsori seguši izmaksas balvām un piemiņas veltēm un laukumu īri, tiesnešu atalgojumu. Austrālijā iera-dušies ap 3000 dalībniekiem no 98 pasaules valstīm, un 251 medaļa tika atvesta uz Latviju. «Tas nozīmē, ka vecajiem pulveris vēl ir iekšā. Žēl, ka Latvijas basketbolisti Padomju Savie-nības gados nevarēja uzstāties kā na-cionālā komanda; par to vislielākie sirdēsti, tad noteikti mēs būtu satrici-nājuši pasaules basketbola pilārus,» konstatē Juris. (Iepriekš Atēnās – 2002. gadā, startējot divās vecuma grupās uzreiz – 55 – 60 g. un 60 – 65 g., viņš izcīnījis divas zelta medaļas).

Nākamā gada septembrī Orlando (ASV) notiks senioru mači «Maxi basketbolā», turp pošas arī Juris.

Oranžās bumbas piekritēji izcīna kausu

Aelita Veipa

Šogad Garkalnes pagas-ta kausa izcīnā basket-bolā jauniešiem norisi-nājās š.g. 7. decembrī Garkalnes pamatskolā, kad arī bija saulaina un auksta ziemas diena.

Visas komandas ieradās ļoti savlai-cīgi. Kopumā piedalījās četras komandas no pagasta apdzīvotajām viet-tām: «Langstiņi», «Upesciems», «Garkalne» un «Berģi». To sastāvā bija gan basketbola amatieri, gan vairāki Latvijas jauniešu līgas pusprofes-ionāļi. Žēl, ka nepiedalījās Garkalnes pamatskolas vadī-ba, jo tas, ie-spējams, būtu papildus ie-dvesmojis Garkalnes komandu. Toties Garkalnes ko-manda izcēlās ar savu karsējmeite-ņu pulciņu, kas ASV filmās redzēto kadru iespaidā vicināja pušķus un raidīja fluīdus sev simpātiskajiem puišiem. Iespējams, arī ci-tām komandām derētu padomāt par līdzjutēju pulciņu?

Sacensību galvenais ties-nesis bija Oskars Šestakovskis, tiesnesis – Jānis Knipse un sa-censību sekretāre – Zinta Šestakovska. Sacensības

Lasītāju aptaujas anketa: ✂ (pareizo atbildi nosvītrot - ☒)

1. Vai Jūs regulāri lasāt "Garkalnes pagasta Vēstis"?
 - Katru avīzi
 - Kad sanāk
 - Nelasu, ja nav īpašas nepieciešamības
2. Vai Jūs apmierina avīzes ap-joms un izkārtojums?
 - Jā, pilnībā
 - Jā, puslīdz
 - Ne visai
3. Vai Jums piegādāti visi "GP Vēstu" pieci numuri 2002. gadā?
 - Jā
 - Nē
 - Nezinu
4. Vai Jūs piekristu apraksta gatavošanai par Jums rubrikā "Ģimenes pavards"?
 - Jā
 - Nē
 - Izņēmuma gadījumā
5. Vai Jūs vēlētos ievietot savu privāto sludinājumu (apsveiku-mu, līdzjūtības, pārku - pārdo-du utml.) "GP Vēstīs"?
 - Jā, noteikti
 - Varbūt
 - Visdrīzāk, ka ne
6. Ar kurām vietējā sabiedrībā pazīstamām personībām vai uzņē-mejiem Jūs gribētu lasīt inter-vijas turpmāk?
 - Jā, noteikti
 - Varbūt
 - Visdrīzāk, ka ne

7. Vai Jūs interesētu skaidroju-mi mājas būvniecībā, labiekārto-šanā, dārza veidošanā, auto eks-pluatācijā utjpr.?
 - Jā, noteikti
 - Varbūt
 - Visdrīzāk, ka ne
8. Vai ir nepieciešami jauni ar avīzes starpniecību izsludināti Garkalnes pagasta mēroga kon-kursi?
 - Jā
 - Nē
 - Nezinu
9. Vai Jūs esat pierakstījušies (deklarējuši patstāvīgu dzīvesvie-tu) mūsu pagastā?
 - Jā
 - Izdarišu to tuvākajā laikā
 - Neesmu par to domājis
10. Ja tas Jūs neapgrūtina, no-rādīet savu uzvārdu, adresi un te-lefona numuru, lai varam ar Jums sazināties?

Paldies par atsaucību!

Lūdzam Jūsu aizpildīto anketu iesūtīt līdz 2003. gada 5. februārim uz Garkalnes pagasta padomes adresi: Brīvības gatve 455, Rīga, LV – 1056 vai iesniegt kultūras namā «Berģi» pie dežurantes, vai arī V. Tomsona veikalā Siguldas šosejā 1, vai G. Bērtulsona veikalā Bukultu radiostacijas pieturā.

Tikpat sens kā valsts

Arvīds Deģis, autora foto

Šā gada 23. novembrī Latvijas Sarkanais Krusts (konkrēti - Rīgas rajona komiteja) kultūras namā «Bērgi» ar vērienu un izdomu nosvinēja savu 84. gadadienu, pie viena dzimšanas dienā godinot arī tās priekšsēdētāju Irēnu Čerņavsku.

Svētku koncertu sniedza Rīgas skolēnu pils kolektīvs «Uguntīpa» ar māksliniecisko vadītāju Gitu Ūdri un baletmeistaru Juris Čakāni, bet deju mūziku spēlēja cilvēks - orķestris Andris.

Lai kaut kam labām klāt ir tava daļa

Irēna Čerņavska: «Sveiciens maniem mīļajiem sarkankrustniekiem! 20. novembrī - tas ir, divas dienas pēc valsts nodibināšanas ir dzimis Latvijas Sarkanais Krusts un noturējies jau 84 gadus, kas ir nozīmīgs skaitlis. (Arī Irēnai dzimšanas diena ir 20.11. - red.). Ikviens no klātesošajiem kā brīvprātīgais ielicis daļiņu saules, mīlestības, lai šis Krusts pastāvētu.» Paši būsim savas laimes kalēji, lai Sarkanā Krusta (SK) vārds zeltu un plauktu. Rīgas rajonā nebūtu 30 SK nodaļu, ja nebūtu tādu labu draugu no Tehlenburgas zemes Vācijā. Septiņu gadu garumā uz Jums vienmēr varēja pajauties. Jūs esat paši labākie draugi, paldies

uzticīgajām dvēselēm Vācijā, savā uzrunā klāstīja rajona komitejas priekšniece.

Šeit ieradusies trīs SK doktori - īpaši vīrieši: Artūrs Vilhelms, izpildedirektors, naudas tēvs Volfgangs Reukers un muitas koordinators Johannes.

Desmit nominācijas

Tā kā par apzinīgu darbošanos Sarkanā Krusta kustībā Rīgas rajona komitejai vajadzētu pateikties vismaz 200 - 300 cilvēkiem, kas tehniski nozīmētu visu vakaru dalīt pateicības rakstus un spiest rokas, kultūras - izglītības un attīstības komisija, Aelitas Veipas konsultēta, apņēmās izstrādāt 10 apbalvojamo nominācijas:

Labākie draugi - 3 no Vācijas;

Humānākie - Ingrida Kajakā, Mālpils (organizējusi donoru dienas), Līga Šarapova, Alda Freimane u.c.;

Jaukākā, mīļīgākā, labākā aprūpētāja - Leontīne Seile (attēlā), Bergu doktorāts, Zane Segliņa, u.c.;

Kārtīgākie, prasīgākie, rūpīgākie (humānās palīdzības noliktavas darbinieces) - Helēna Vorslava u.c.;

Labākie Pirmās palīdzības apmācībā - Dace Lapsiņa, Iveta Kokina u.c.;

Universālā tulkotāja - Dagnija Sabale;

Labākās informācijas sniedzējas - Anita Skujiņa, «Rīgas Apriņķa avīze», Valija Čudare;

Stiprākie, rūditākie;

Labākie brīvprātīgie;

Ašākais un prētīzākais pavedējs - šoferis Armands Cīrulnieks;

Jaukākie, spraigākie, aktīvākie - Bergu jauniešu nodaļā tie ir Ilona, Artis, Dace, Inese, Edgars, jo no viņiem atkarīga SK attīstība nākotnē.

Sponsori un simboli

Kas gan būtu Sarkanais Krusts, ja tam nebūtu naudas?, pati sev jautājumu uzdeva Irēna.

Tāpēc pateicība un novēlējums, lai būtu izturība un spēks strādāt turpmāk, pienākas Inčukalna pagasta padomei (S. Unguram), Mārupes pagasta padomei (M. Bojāram), Krimuldas pagasta padomei (J. Salmiņam), Garkalnes pagasta padomei (K. Cīrulim), Saulkrastu pilsētas domei (A. Krūmiņam), Rīgas rajona padomei (izpildedirektoram I. Šteinbergam), kas bijuši arī patstāvīgi SK sponsori (attēlā).

Kārlis Cīrulis: «Veselā miesā mājā vesels gars. Ja valsti uzskatām par vienu veselu, tad mums kā tautai par veselību gādā Sarkanais Krusts. Abos pasaules karos SK palīdzēja mūsu tautai, nešķirojot, kurš ir kurā armijā, jo tas vienmēr ir klāt pie tiem, kam ir grūti un kam sāp. SK arī mūsdienās sniedz

palīdzīgu roku visiem, kam iet smagi.»

Uzrunas turpinājumā, K. Cīrulis izteica pateicību draugiem no Vācijas, «esmu šim procesam bijis blakām, jo tika izmantotas mūsu telpas. Nevar ne saskaitīt, cik tonnu humānās palīdzības kravu ienāca maziem un lieliem - valsts iestādēm, veco ļaužu aprūpes dienestiem, skolām, ambulancēm. Draugi mūs atbalstīja tur, kur mums pietrūka. Simboliski, ka līdzšinējās Sarkanā Krusta telpās drīzumā ievāksies Rīgas reģiona attīstības agentūra. Pienāks laiks, kad varēsīm ātrāk un mērķtiecīgāk attīstīties - arī šajā veselības aprūpes sfērā, bet sadarbība turpināsies.» Un V. Reukeru apbalvošu ar Garkalnes pagasta goda rakstu.

Dziedošais trio

Vācu kungu delegācijas vadītājs, sveicot I. Čerņavsku, pastāstīja, ka atradis bildi no 1995. gada kopējās fotografēšanās uz sahatonijas trepēm Krimuldā, kad Irēna bijusi jauna, kautrīga meitene ar garu melniem matiņiem. Tagad Irēnai mati kļuvuši sarkani, bet viņš reizēm sapņojot un, kad pamostoties, vēloties būt 20 gadu jauns un tikpat iemīļējis kā savā sievietē. «Trīs kungi šodien nevēlas nopietnas runas, kā parasti, bet gan kārtīgi svinēt. Trīs onkuļi, kas dāvānās kaut ko paņēm līdzī, noteikti ir mīļāki nekā tā tante, kas spēlēja klavierēs.» Pēc tam Tehlenburgas Sarkanā Krusta trio nodziedāja «Happy birthday» trijās valodās - vācu, angļu un latviešu (attēlā).

*Baltais Ziemassvētku vectēvs Maņu maisam galu raisa
Sniega pārslas tā kā saules,
Tā kā zvaigznes krīt no gaisa.*
ZIEMASSVĒTKU KONCERTS
notiks šā gada 18. decembrī plkst 18:00, K/n «Bērgi» kurā dziedās «Mazie balodiši» un «Balodiši».

Lai Ziemassvētkos un Jaunajā gadā sevi un tuvākos varētu aplaimot ar burvīgu smaidu.
Smaidu no mīlestības pārpilnas sirds.
To novēl Dr. Dagnija Rostoka un Dr. Andrejs Vanka no zobārstniecības klinikas «Velk un ārstē»
Tāl.7316505, Mob.9477189

APSVEICAM 80. gadu jubilārus:
Liseiko Katrīnu 191222
Prāvastu Viktoru 221222
Silavu Veroniku 091122
Tūtu Voldemāru Ernestu 281222

NĀKAMAJĀ NUMURĀ LASIET:
■ Kā jūtas no mūsu pagasta 8. Sacimā ievēlētīe?
■ Ā. Ūdra un K. Cīruļa mednieku stāsti
■ Kā ražo firma «Massonix»?
■ Keramiķes Vīnetas Vizīņas radošais rokraksts
■ Otro reizi - pielikums «Savējie skolā»

Garkalnes pagasta k/n «Bērgi»
2002. gada 28. decembrī pl. 21:00 būs **VECGADA BALLE**
Rīko: Garkalnes pagasta padome
Pasākumu vadīs Jaunā teātra aktrise Indra Burkovska un Co.
Deju mūziku spēlēs - ansamblis «Kantoris - 04».
Lidzi jāņem jauks noskaņojums, groziņā kāds gardums, bet darbosies arī kafejnīca.
Informācija: Aelita Veipa - mob. tālr. 9171664

"GARKALNES PAGASTA VĒSTIS"
Adrese: Brīvības gatve 455, Rīga, LV - 1056
Reģistrācijas apliecība Nr.1882
Izdevējs: Garkalnes pagasta padome
Redaktors Arvīds Deģis - mob.6345635
E-pasts: mediju_magnaats@e-apollo.lv
Dizains: Rolands Ozols, «Handikapa Mediji»
Druka: Tukuma tipogrāfija «Universums A»
Tirāža: 1600 eks. Bezmaksas.
Nodots iespiešanai 2002.g. 12. decembrī
© Rakstu izmantošanas gadījumā atsauce obligāta.

Pagasta goda grāmatā iekļauto skolotāju un labākās zemnieksētas apbalvošanas pasākums 15. novembrī

